

bested aan meer vrije werkzaamheden, waarbij de knaap en het meisje zich kan uitleven, waaronder ook spelen, slójd, handwerken enz. kunnen genoemd worden.

Wij merken op, dat wij dus hier geen afzonderlijke clubs krijgen voor het een of ander spel of meer vrije werkzaamheid, gelijk bij de Vereenigingen op algemeen-Christelijken grondslag het geval is. Dit achten wij onjuist en gevaarlijk, wijl brekende de eenheid der Vereeniging. Neen, hier worden de meer vrije werkzaamheden een deel van den Vereenigingsarbeid. Natuurlijk zal ook dit deel van het werk systematisch moeten geschieden. Daarvoor een regeling te ontwerpen, is de taak van het Bestuur. Ook hier heeft men paedagogisch te werk te gaan.

Een der gronden, waarop ik deze meening gebouwd heb, is de drang naar activiteit van den knaap en het meisje, het zelf-willen-doen. Wij gaven dienomtrent het een en ander reeds boven weer. Daarmede heb ik volstrekt niet willen zeggen, dat het activiteits-element HET specifieke verschijnsel van dezen leeftijd is. De activiteit, het zelf willen doen, werkt bij de jeugd, welke de lagere school bezoekt, voorzeker ook sterk. Ik heb alleen willen betoogen, dat deze drang naar „doen” ook een kenmerk van dezen leeftijd is. En wanneer men zegt, dat deze activiteitsdrang gericht moet worden op het doel, accoord! Maar dan wijs ik er op, dat ook de heer Schouten erkent: „Slechts die activiteit kan worden toegelaten, welke aan de verwezenlijking van het doel dienstbaar is, al zal men ook dezen regel medischkundig hebben toe te passen”. Welnu, dat is mijn bedoeling met de door mij voorgestelde werkmethode voor de Knapen- en Meisjesvergaderingen. En bij mijn werkmethode behoeft de doelstelling niet gewijzigd te worden, noch ook de lichamelijke opvoeding daarin opgenomen te worden, gelijk reeds de betrokken Bond zelf gedaan heeft.

En al wat de heer Schouten nu opmerkt naar aanleiding van de vraag, of de activiteitsdrang een generaal werkend verschijnsel is, raakt niet het punt, waarom het ging. Zijn uitgangspunt is: „Er zijn vele jeugdigen, van wier drang naar activiteit niet zoo heel veel blijkt!” Wij stemmen dat volmondig toe. Ook wat hij verder zegt over wat in de wetenschap de „differentieele psychologie” wordt genoemd. Maar wat hij dan over de lauwheid en lamlendigheid der jeugdigen zegt, heeft naar ons inzicht in de eerste plaats betrekking op de jongelingen en meisjes van 16 à 17 jaar en hooger. Maar bij onze knapen en jonge meisjes worden deze akelige dingen nog niet gevonden. Zij willen wel, als men hun maar de goede gelegenheid geeft en vooral de leiding op hun organisatie actief is en stimuleerend werkt.

Mag ik de vraag eens stellen: waarom blijven nog zoovele knapen en meisjes afzijdig van de Knapen- en Meisjesvergaderingen? Het aantal is vooral in de groote steden nog niet groot, dat medewerkt. Kan dat voor een deel ook zijn oorzaak vinden in het feit, dat bij goede doelstelling de gevolgde werkmethode niet voldoet aan de geaardheid der jonge menschen?

Nu wil de heer Schouten betoogen, dat op de Knapen- en Meisjesvergaderingen aan den activiteitsdrang van vele jeugdigen voldoende bevrediging wordt gegeven. Hij geeft dan aan: het luisteren naar, nadenken over, verwerken van de inleidingen, en de besprekingen, enz. enz. Voorzeker, dat is een niet te onderschatten, maar zeer te bevorderen activiteit, een geestelijke activiteit, waarbij vooral het verstand werkzaam is. Maar, dit behoeven wij, na hetgeen wij boven uiteenzetten, niet meer in den breede te gaan betoogen, de activiteit, waaraan de Knapen- en de Meisjesvergaderingen gelegenheid moeten geven te voldoen, draagt ook nog een ander karakter. Zij willen AF-WISSELING hebben ook in de werkzaamheden. Zij kunnen niet lang stil zitten. Daarom achten wij één inleiding op een vergadering, maar dan een goede, waarop altijd ook een goede bespreking volgt, voldoende. Trouwens, de Bond voor Gereformeerde Jeugdorganisatie erkent dit, gelijk ook het Methodiekrapport, maar blijft in de systematische uitwerking sterker. Gesproken wordt toch van knutselwerkjes, van „handwerkjes”, enz. en in het Methodiekrapport wordt gezegd, dat voldaan moet worden aan den drang van den knaap tot wat men in Duitsland noemt: „schaffen”, d. i. scheppen, vormen, in het leven roepen. En dit wordt dan niet bedoeld in intellectueelen, geestelijken zin, maar naar de beteekenis, welke wij daaraan in het bovenstaande gehecht hebben, vooral in de periode van 12—14 jaar.

Hiermede meenen wij de taak, welke wij ons gesteld hadden, te hebben afgewerkt.

Geven wij ten slotte weer het advies, dat de Gereformeerde Jeugdraad te Amsterdam aan de acht bij hem aangesloten Centrales heeft uitgebracht over de vraag:

„Is het noodig, ten einde onze Knapen- en Meisjesvergaderingen aantrek-

kelijker te maken, de werkmethode te wijzigen?”

Dit advies is van den volgenden inhoud: „Het wil ons voorkomen, dat hiertoe wel eenige aanleiding bestaat. De Knapen- en Meisjesvergaderingen moeten niet allereerst beschouwd worden als een verjongde uitgave van de Jongelings- en Meisjesverenigingen, maar naar eigen wezen en karakter.

Ongetwijfeld behoort ook hier de geestelijk-zedelijke vorming op de eerste plaats te blijven.

De doelstelling blijve ongewijzigd. De vereenigingen behoeven niet den kant op te gaan van de driehoeks- of vierkantsbeweging, waar de geestelijk-zedelijke vorming niet tot haar recht komt. Dit is echter het groote onderscheid tusschen de Jongelings- en Meisjesverenigingen enerzijds en de Knapen- en Meisjesvergaderingen anderzijds, dat op de eerstgenoemde vereenigingen de geestelijk-zedelijke vorming bewust wordt nagestreefd, terwijl bij de Knapen- en Meisjesvergaderingen ook een belangrijk element is het vasthouden der knapen en meisjes. Het bewarend element treedt hier op den voorgrond, vooral in de eerste periode van 12—14 jaar. Daarna kan, omdat dan zoo langzamerhand de jongens en meisjes meer ontvankelijk worden voor de inwerking der beginselen, het bouwend element meer op den voorgrond worden geschoven. Daarbij komt nog, dat in dezen leeftijd de drang naar zelf doen („schaffen” zegt men in Duitsland) zich doet gelden, waarmede ook de Knapen- en Meisjesvergaderingen hebben rekening te houden. Derhalve komt het ons gewenscht voor de werkmethode aldus te wijzigen, dat:

1e. het eerste gedeelte der vergadering gewijd wordt aan het bouwend element, door een onderwerp te doen behandelen;

2e. het tweede gedeelte der vergadering zou kunnen gewijd worden, indien daartoe de omstandigheden dringen, de gelegenheid bestaat en de tijd daarvoor geëigend is, aan meer vrije werkzaamheden, waarbij de knaap of het meisje zich kan uitleven, waaronder spelen, slójd, handwerken, enz. kunnen genoemd worden.”

KNOPPERS.

Beantwoording der vragen blijft tot 'tvolgend nummer overstaan.

UIT DE SCHRIFT

De zegen der gehoorzaamheid.

En ziet, er was eens vrouw, die eenest geest der krankheid achttien jaren lang gehad had, en zij was samengebogen en kon zich ganschelijk niet oprichten.

En Jezus haar ziende, riep haar tot Zich, en zeide tot haar: Vrouw! gij zijt verlost van uwe krankheid.

En Hij leidde de handen op haar, en zij werd terstond weder recht, en verheerlijkte God.

Lukas 13: 11—13.

Wat kan Gods Woord ons veel zeggen in enkele woorden, en veel toonen in een paar verzen. Ook de ontmoeting van Jezus en de geheel kromgegroeide vrouw bewijst dat. Achttien jaren lang was deze ongelukkige met een geest der krankheid bevangen. Het Evangelie blijft hier niet staan bij de jammerlijke gestalte dezer vrouw, maar dringt door tot de oorzaak harer krankheid: den boosen geest van satan. Deze ziekte had haar totaal misvormd, zoodat haar houding méér die van een dier dan van van een mensch was. Het jarenlang voortwoekeren de ziekteproces maakte het haar volstrekt onmogelijk, zich ook maar eenigszins uit haar samengebogenheid op te richten.

Ondanks al haar ellende en diepe hulpbehoefte, was zij op den sabbat in de synagoge. Hoe moeilijk viel 'thaar er te komen! Inspanning kostte haar elke voetstap. Toch bevond zij zich op de plaats, waar de Heere Zijn volk, naar het gebod, samenriep.

Was deze vrouw blijkbaar nog moeilijker daar weg te blijven dan er te komen. Zij wenschte geleerd te worden van 's Heeren wegen. Wilt de begeerte haars harten krachtig drong, achte zij haar lichamelijke lijden geen reden, nog minder een verontschuldiging om te verzuimen.

Hoopte zij misschien op genezing harer krankheid in dien weg? Voeler is het te verwachten, dat zij aan herstelling niet meer dacht. Wat achttien jaar haar al zwaarder gedrukt had, zou allicht wel onherstelbaar wezen. Zij had zich misschien reeds geschikt in de bange gedachte: dat zal wel zoo moeten blijven. Ondanks alles, vond zij haar weg naar de plaats, waar 's Heeren dag geheid en wet en profeten gelezen werden.

Hoe strekt deze vrouw tot beschaming en veroordeeling van zoo vele naar 't lichaam gezonde en sterke belijders, die altijd in de samenkomsten konden wezen, doch heel gemakkelijk, onder 't voorwenden van allerlei verontschuldigingen, thuis blijven.

Door haar geheel krom gegroeid lichaam was het voor die vrouw niet slechts moeilijk er te komen, maar ook om er te wezen. Allicht zat zij alleen; althans wat achteraf. Want zij kon niet, gelijk de andere menschen, het hoofd en den blik opheffen. Toch was 'thaar goed daar te zijn. En hoe

heilzaam zou het haar worden, want zij bevond er zich in de tegenwoordigheid des Heeren. Het blijkt niet, dat zij zich tot Jezus heeft gewend of enige hoop op Hem had. Maar zeker ruischte in haar ziel het oude lied: „Hoe liefelijk zijn Uwe woningen, o Heere der heerschenen!”

Zij die zoo licht en zoo vast in de samenkomsten hun plaats ledig laten, kennen daarvan niets, al hebben zij het misschien werktuigelijk dikwijls medegedezongen. „Ter kerk gaan is hun geen voorrecht; slechts een drukkende plicht. Als zij er zijn, biedt 'torgelspel en 'tgezag hun eenige afleiding. Hoe korter de dienst duurt, hoe beter. Komen ze uit de „zwoele atmosfeer” weer buiten, dan hebben zij een gevoel van verlichting en van vrijheid!

Dezulkten zijn naar de ziel zóó vreeselijk samengebogen, dat zij zich ganschelijk niet tot de hoogere dingen kunnen opheffen. Wat een gedachte: zich te vervelen in de samenkomst, de plaats waar de woorden des levens worden verkondigd. En krachten des levens troostend en zegenend door de toepassende werking van den Heiligen Geest worden ervaren.

Zich te vervelen onder de prediking van het Evangelie van Gods genade in Christus. De pen weigert haast deze schrikkelijke uitdrukking neer te schrijven. Geen wonder, dat zulke belijders het al wel vinden, als zij in den morgendienst zijn geweest. In den namiddag of 's avonds ziet gij hen er nooit. Hun overtuiging is, dat het kerkgaan de zaligheid niet aanbrengt. Zij zijn niet Roomsche!

De kromgegroeide vrouw was in de synagoge. En nog eens, gelukkig, dat zij er was. Want de Heiland, de Grootste Heelmeester, was daar óók. Kon zij Hem niet zien, als geheel weggescholen in de menigte, Jezus zag haar wel! Ja, Hij riep haar tot zich. Met deze ontfermende noodiging schonk Hij haar ook kracht en vrijmoedigheid om door al de menschen, die haar anders misschien niet eens meer opmerkten, tot Jezus te gaan.

Daar klinkt het wonderbare woord: „Vrouw! gij zijt verlost van uw krankheid”. Zij wist niet, wat zij hoorde. Jezus zeide niet: Gij zult van uw krankheid verlost worden. Dat had menig mensch, vol medelijden misschien, ook wel eens wenschienderwijs tot haar gezegd. De Heiland kondigt haar een goddelijke daad aan: „Gij zijt verlost van uw krankheid”. Dit zeggende, leidde Hij de handen op haar, en terstond werd zij weder recht. Zoo straks zagen allen haar strompelend tot Jezus gaan. En nu staat zij voor aller oog weder recht, vlak voor Jezus! Welk een aangrijpend tooneel moet dat zijn geweest!

Is deze arme lijdere een schrikbeeld van de macht der zonde, zij is ook een treffend exemplum van den zegen, dien God schenken wil in den weg der gehoorzaamheid aan Zijn ordinaantien. Wel waarlijk heeft deze vrouw ondervonden:

„Hij, die op U vertrouwt.

Uw wetten onderhoudt.

Vindt daarin grooten loon.”

Indien bij de ontrouwe en nalatige kerkgangers ook maar eenigszins het besef was: Misschien is de Heere daar, om ook mij bij den naam te roepen en mij te zegenen met Zijn gunst en genade; zij zouden althans niet zoo gemakkelijk en zeker niet zoo dikwijls trouweloos verzuimen, wat de Heere uitdrukkelijk geboden heeft.

Dit aangrijpend tooneel uit het Evangelie doet ons zien, den zegen der gehoorzaamheid. Laten wij het toch niet vergeten: Alléén in Godes wegen is Godes zegen.

We können en mogen den zegen des Heeren in geen anderen weg verwachten, dan waarin Hij het zelf heeft verordineerd, met den stelligen eisch: „Dit is de weg, wandel in denzelven.”

Heemstede.

J. P. TAZELAAR.

KERKELUK LEVEN

Publicaties uit het gebied van „Christendom en Natuurwetenschap” (II).

Geloof en Wetenschap (A).

Zooals ik reeds opmerkte, heeft dr Bruin's eerste hoofdstuk den titel: „Geloof en Wetenschap”.

De schrijver wijst er op, dat het woord „geloof” in de combinatie van „geloof en wetenschap” ook kan gebruikt worden in een heel anderen zin, dan waarin men het doorgaans bedoelt, zoo vaak n.l. van een conflict tusschen „geloof” en „wetenschap” wordt gesproken. „Geloof” kan immers ook, zoo zegt dr Bruin, een „functie van de ziel” bedoelen (bl. 6), of — gelijk het op bl. 7 hoort — een „zekere macht, die op ons bewustzijn wordt uitgeoefend, waardoor het genoodzaakt wordt zich te onderwerpen”; dit „geloof” staat dan niet tegenover „weten”, doch tegenover „bewijsvoering”. Zoo moet ik b.v. „gelooven”, dat de man, die mijn vader heet, dat ook werkelijk is (bl. 7). In gelijken zin wordt b.v. in de „exacte wetenschappen” gesproken van „geloof”: „ons ik moet aan onze zintuigen gelooven, en het doet dat ook” (bl. 8). De schrijver citeert hier dr Kuyper en anderen.

Maar dit „geloof” wordt door den schrijver nu niet bedoeld, wanneer hij het heeft over „geloof en wetenschap” (6, 9). Als de schrijver handelen wil

dorpshe woonte vele dv Soemba van den werd d londe il opname neesch ving va is ook haalde heidens ziet me zelf lee

Tot progr met he ik bove dat pro verwacht mensche boek va op gees een bes lingserv men: de zich he

Met r deel de M. v. d. een ver nale his Hidd e dan een noeg va

Tierck groote schieder vlootvoc begonnes chappe In deze van ons groot en eenigde en bele loof en national groothet slacht v is het g persoon boek, d

Te ma een leen

de HEE tempel v tusschen deeling wonen e gerealise de Drie word d eenig ui door all van die daarom Gods (1 2:21; 1 een duid word be kunnen nebeeld de kerk

Deze zonder: lige en van Chri in onder uitverko een heil Nochtan in verbi toega uit alle de profe zijn bijge lijkheid v verschijn in den profetie Pinkster komen m der gem

Bij de wetgev Gods, we nieuwe v aan de heeft ges den leef Verbonde is wel te 13:13— de besch Daarin k Christus